

Когато дветъ майки видѣха мечето и Коча, спуснаха се къмъ тѣхъ. Мецана грабна мечето въ жбѣ, а стрѣна Милковица Коча — въ прегрѣдки. И избѣгаха, всѣка съ своето дете, едната насамъ, другата нататѣкъ.

Когато се закриха една отъ друга, Мецана наби мечето, а стрѣна Милковица — Коча.

— Ами, ако те бѣше убилъ и одралъ човѣкътъ? — викаше Мецана.

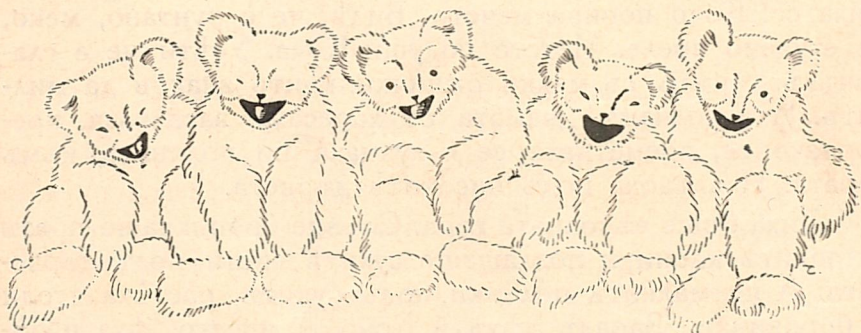
— Нали не ме уби, — отврѣщаше презъ сълзи мечето.

— А да бѣше те изяда мечката? — крещѣше стрѣна Милковица.

— Нали не ме изяде, — отговаряше Кочо и си триеше сълзитѣ.

И нито Кочо, нито мечето разбраха защо ядоха бой. А като порастнаха, колкото и да имъ приказваха, тѣ не вѣрваха, че всички хора сж лоши и че всички мечки ядатъ хора.

Димитъръ Шишмановъ

ЧУДНАТА КУТИЙКА

НАРОДНА ПРИКАЗКА

Имало едно време една бедна вдовица. Тя си имала едно-едничко момченце.

Разболѣла се вдовицата. Трѣгнало момчето да работи, та да прехранва болната си майка.

Една вечеръ момчето се връщало отъ работа. Попътя настигнало две деца. Децата биели едно кученце.

— Защо биете кучето? — попитало момчето.

— Защото ни се бие! — отвърнали децата.

— Дайте ми го.

— Ти какво ще ни дадешъ?

— Какво искате?